

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní Mgr. Lenkou Havlíčkovou ve věci

žalobkyně: **M. Ch.**, narozená dne X
statní příslušnost Ukrajina
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2024, č. j. MV-162936-4/SO-2024,
o návrhu žalobkyně na nařízení předběžného opatření,

takto:

- I.** Návrh žalobkyně na nařízení předběžného opatření **se zamítá.**
- II.** Žalobkyně je **povinna** zaplatit Krajskému soudu v Ústí nad Labem soudní poplatek ve výši **1 000 Kč** za návrh na nařízení předběžného opatření, a to ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2024, č. j. MV-162936-4/SO-2024, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 8. 10. 2024, č. j. OAM-49456-22/ZM-2024. Tímto usnesením správní orgán prvního stupně zastavil řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty podle § 169r odst. 1 písm. n) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť se žalobkyně bez vážného důvodu nedostavila k výsledku.
2. V žalobě žalobkyně současně navrhla, aby soud nařídil předběžné opatření, jímž by žalovanému uložil povinnost strpět pobyt žalobkyně na území České republiky do konečného vyřešení otázek vznesených v žalobě. Tento návrh žalobkyně odůvodnila tím, že již rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nemělo odkladný účinek, a proto se od jeho doručení žalobkyně nachází na území České republiky na základě bezvízového styku bez pobytového oprávnění. Případné přiznání odkladného účinku by tak pro ni dle jejího názoru nemělo jakýkoliv význam. Dále uvedla, že případná žádost o vízum za účelem strpění pobytu na území z důvodu uvedeného v § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

podléhá právnímu uvážení žalovaného. Měla za to, že její žádosti o vízum za účelem strpení pobytu na území nebude s ohledem na rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 9. 2024, č. j. MV-119746-5/SO-2024, které bylo vydáno ve srovnatelné věci, vyhověno. Dodala, že totéž pobytové oprávnění podle § 33 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců nezahrnuje případy zastavení řízení. Žalobkyně uvedla, že po skončení bezvízového styku se dostane do nejistého právního postavení, které bude záviset na trvání války na Ukrajině, kde dlouhodobě nepobývá a na budoucích rozhodnutích státních orgánů o dalším pobytu osob ukrajinské státní příslušnosti pobývajících na území České republiky na základě různých pobytových oprávnění či dokonce bez nich. Dodala, že s ohledem na skutkové okolnosti jejího případu jí hrozí vážná újma, které je namíste předejít předběžnou úpravou poměrů. Poznamenala, že bez prozatímní úpravy svých poměrů nemá možnost vykonávat práci, což má zásadní vliv na její materiální zajištění. Na podporu své argumentace žalobkyně poukázala na usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 1. 2023, č. j. 55 A 6/2023-17.

3. Soud s ohledem na okolnosti věci a obsah podaného návrhu, jakož i potřebu rozhodnout o něm bez zbytečného odkladu, nevyžadoval v souladu s § 38 odst. 2 s. ř. s. vyjádření žalovaného k návrhu na předběžné opatření (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2020, č. j. 5 Azs 110/2020-9).
4. Soud předně uvádí, že v nyní řešené věci se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí správního orgánu. V případech žalob proti rozhodnutím správních orgánů přichází v úvahu aplikace institutu odkladného účinku žaloby i předběžného opatření, jakožto obecného nástroje pro mezitímní úpravu poměrů mezi účastníky. Za současné právní úpravy platí, že lze-li účinky spojené se správním rozhodnutím, které je předmětem žaloby, odvrátit přiznáním odkladného účinku žalobě, má tento procesní prostředek přednost a návrhu na nařízení předběžného opatření nelze vyhovět. Existují přesto zvláštní případy, kdy by přiznání odkladného účinku žalobě nedokázalo nastolit takovou situaci, aby byla osoba dotčená žalobou napadeným rozhodnutím ochráněna před účinky správního rozhodnutí. Pro takový případ má osoba k dispozici návrh na nařízení předběžného opatření.
5. Vztahem předběžného opatření a odkladného účinku se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 16. 6. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019-39, č. 4039/2020 Sb. NSS. V něm konstatoval, že *„vydání předběžného opatření tak může připadat do úvahy typicky v těch situacích, kdy samotné přiznání odkladného účinku žalobě či kasační stížnosti nemůže zatímní poměry účastníka dostatečně ochránit nebo tam, kde nebudou pro jeho přiznání splněny podmínky, ale přesto bude na místě některé dopady správního orgánu zmírnit. Zákon tedy nově dovoluje žádat o předběžné opatření i tam, kde lze podat návrh na přiznání odkladného účinku. Přesto to však neznamená, že by předběžné opatření a odkladný účinek bylo možno volně zaměňovat, respektive že by návrhovatel mohl libovolně volit mezi tím či oním instrumentem ochrany svých zatímních poměrů. Odkladný účinek zůstává speciálním institutem ve vztahu k obecnějšímu předběžnému opatření. Je jistě představitelné, že žalobce (stěžovatel) uspěje jak co do přiznání odkladného účinku, tak i co do vydání předběžného opatření, to ovšem jen v takové záležitosti, kam prosté přiznání odkladného účinku »nedosáhne«. Žalobce (stěžovatel) se tedy bude předběžným opatřením domáhat něčeho, co nelze vyřešit jen odkladem některého z účinků správního rozhodnutí“*. Soud dále podotýká, že podmínky pro vydání obou typů „zatímních rozhodnutí“ jsou odlišné (srov. např. „hrozící vážnou újmu“ a „nepoměrně větší újmu“ či hodnocení rozporu s důležitým veřejným zájmem).
6. Jelikož měla žalobkyně za to, že by případné přiznání odkladného účinku žalobě pro ni nemělo žádný význam tedy, že by jeho přiznáním nedošlo k zamezení vzniku vážné újmy,

podala návrh na vydání předběžného opatření. Jelikož je soud návrhem žalobkyně vázán, tak se dále zabýval návrhem žalobkyně na vydání předběžného opatření.

7. Podle § 38 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) platí, že *„[b]yl-li podán návrh na zahájení řízení a je potřeba zatímně upravit poměry účastníků pro hrozící vážnou újmu, může usnesením soud na návrh předběžným opatřením účastníkům uložit něco vykonat, něčeho se zdržet nebo něco snášet. Ze stejných důvodů může soud uložit takovou povinnost i třetí osobě, lze-li to po ní spravedlivě žádat.“*
8. Předběžné opatření představuje zcela mimořádný institut, kterým je zpravidla prolamována vykonatelnost napadeného rozhodnutí před tím, než je podrobeno soudnímu přezkumu ve věci samé, podobně jako je tomu i v případě přiznání odkladného účinku žalobě. Tento institut lze aplikovat pouze v mimořádných případech, kdy účastník řízení dostatečnými a hodnověrnými důkazy doloží, že mu hrozí vážná újma. Pro hrozbu vážné újmy je možno uložit takovou povinnost i třetí osobě, ovšem toliko za předpokladu, že to po ní lze spravedlivě žádat. Soud má za to, že třetí osobě, která není účastníkem soudního řízení, tak může uložit povinnost podle § 38 odst. 1 s. ř. s. za ještě přísnějších podmínek, než je tomu v případě účastníka soudního řízení.
9. Výkladem pojmu vážná újma jakožto základní podmínky pro vydání předběžného opatření se zabýval Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 24. 5. 2006, č. j. Na 112/2006-37, publ. pod č. 910/2006 Sb. NSS, vyslovil, že *„[v]ážnou újmu je nutno zejména rozumět takový zásah do právní sféry účastníka (resp. pokyn či donucení s obdobnými důsledky), který – v případě, že by byl v řízení ve věci samé shledán sám o sobě nezákonným či shledán součástí nezákonného komplexnějšího postupu správního orgánu – představuje natolik zásadní narušení této jeho sféry, že po účastníkovi nelze spravedlivě požadovat, aby jej, byť dočasně, snášel. Vážnou újmu tedy budou zejména intenzivní zásahy do intimní sféry navrhovatele, do jeho vlastnických práv či do jiných jeho subjektivních práv, zejména těch, která mají povahu práv ústavně zaručených.“* Potřeba zatímní úpravy poměrů účastníků předběžným opatřením nastává *„v těch případech, kde by nenařízením předběžného opatření vznikl prostor pro faktická jednání či právní úkony, jež by vytvořily nezvratný stav“* (viz též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2017, č. j. 6 As 113/2017 - 61, ze dne 18. 7. 2018, č. j. 2 Afs 104/2018 - 86, ze dne 23. 11. 2020, č. j. 8 Afs 73/2019 - 80, a usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 10. 2014, sp. zn. III. ÚS 2974/14). Zdejší soud dodává, že rozhodnutí o předběžném opatření je rozhodnutím předběžné povahy, jehož účelem je zajistit, aby rozhodnutí ve věci samé mohlo mít reálně účinky na právní poměry účastníků tím, že se dočasně zabrání intenzivním zásahům do jejich právní sféry. Předběžné opatření proto lze kdykoli zrušit nebo změnit (tj. rozšířit či zúžit rozsah omezení, která byla povinnému účastníkovi uložena), změní-li se poměry (k tomu srov. § 38 odst. 4 s. ř. s.).
10. Jak vyplývá ze shora uvedeného, jednou z nejzásadnějších podmínek pro nařízení předběžného opatření je objektivní existence vážné újmy, která reálně účastníkovi řízení hrozí v případě, že by po dobu řízení před soudem nebyly upraveny poměry tak, že bude účastník řízení či třetí osobě uloženo něco konat, něčeho se zdržet nebo něco snášet. Závažnost újmy, která žalobkyni v důsledku žalobou napadeného rozhodnutí hrozí a která by odůvodňovala nařízení předběžného opatření, nicméně nebyla ze strany žalobkyně prokázána.
11. Z podaného návrhu na nařízení předběžného opatření podle názoru soudu vyplývá, že žalobkyně spatřuje hrozící újmu v možných důsledcích konce bezvívového styku a jejího

nejistého právního postavení po skončení války na Ukrajině, neboť měla za to, že její případné žádosti o vízum za účelem strpění nebude vyhověno.

12. Soud neshledal, že by žalobkyni objektivně hrozila vážná újma, jež by naplňovala výše citované předpoklady vymezené v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. Na 112/2006-37. Jak vyplývá z informací uvedených žalobkyní, žalobkyně žádost o vízum za účelem strpění pobytu nepodala, a tedy nemůže předjímat, zda jí bude toto vízum uděleno či nikoli. Ačkoli žalobkyně poukázala na skutkově obdobný případ, ve kterém nebylo předmětné vízum uděleno, soud uvádí, že správní orgány se vždy zabývají konkrétními okolnostmi jednotlivého případu a jejich rozhodnutí nelze dopředu určit. V této souvislosti soud poukazuje na napadené rozhodnutí, v němž sám žalovaný uvedl, že ačkoliv nemůže předjímat výsledky řízení, tak institut dočasné ochrany může být v případě žalobkyně na místě, pokud kanadské vízum nevyužila. Žalobkyní tvrzená hrozba vážné újmy je tedy toliko hypotetická, neboť v jejím případě nedošlo k zamítnutí žádosti o vízum za účelem strpění pobytu, když tuto žádost ani nepodala. Žalobkyně současně netvrdila, že by měla na území České republiky nějaké vazby.
13. Za dané situace, kdy nebyla dostatečně prokázána vážná újma na straně žalobkyně, není podle názoru soudu možné zasáhnout do práv účastníků řízení ani třetích osob a předběžné opatření nařídit.
14. Soud zdůrazňuje, že bylo povinností žalobkyně, aby v návrhu na nařízení předběžného opatření tvrdila relevantní skutečnosti týkající se existence újmy a aby tyto skutečnosti současně též doložila. Bez toho soud nemůže hodnověrně ověřit splnění zákonných podmínek pro nařízení předběžného opatření ani zhodnotit, zda by případná trvající nebo hrozící újma mohla zasáhnout do její právní sféry takovým způsobem, že by po ní nebylo možné spravedlivě požadovat, aby tento zásah nadále snášela.
15. K usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 1. 2023, č. j. 55 A 6/2023-17, soud uvádí, že jej nepovažuje za přílehlavé na projednávanou věc, neboť se týkalo žaloby proti zásahu žalovaného spočívajícímu ve vrácení žádosti žalobkyně o dočasnou ochranu pro nepřijatelnost, tedy o skutkově odlišný případ, nežli je ten žalobkyně.
16. Současně soud směrem k žalobkyni uvádí, že skutečnost, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, resp. odvolání proti němu nemá ze zákona odkladný účinek neznamená, že žalobkyně nemohla návrh na přiznání odkladného účinku žalobě podat a že by její žádosti automaticky nebylo vyhověno. Soud v této souvislosti připomíná, že odkladný účinek žalobě lze přiznat, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.
17. Výrokem II. tohoto usnesení soud žalobkyni uložil povinnost zaplatit soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě. K podání žalobkyně doručenému soudu dne 3. 3. 2025 soud uvádí, že v daném případě vzniká poplatková povinnost dle § 4 odst. 1 písm. h) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, *per analogiam*, až dnem právní moci rozhodnutí, jímž bylo o návrhu rozhodnuto a v němž byla návrhovateli uložena povinnost soudní poplatek zaplatit, tedy ukládá se až tehdy, pokud je o návrhu rozhodnuto (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2024, č. j. 9 As 270/2023-21, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012-32). Návrh na nařízení předběžného opatření ve správním soudnictví je

dle položky 5 Sazebníku soudních poplatků zpoplatněn částkou 1 000 Kč. Splatnost poplatku byla stanovena podle § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

18. Soudní poplatek je žalobkyně povinna uhradit bezhotovostně převodem na účet Krajského soudu v Ústí nad Labem číslo: **3703-3024411/0710**, vedený u České národní banky. Závazný **variabilní symbol** pro identifikaci platby je: **1784900125**.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

Ústí nad Labem dne 5. března 2025

Mgr. Lenka Havlíčková v.r.
samosoudkyně